

ni: *Zedinimo se!* Primorec, Korošec, Stajere in Kranjec ubrano pojo: *Naprej!* bratje Slovani edini sučimo uma svitile meče, za cara in dom. In ko bo zadnji udarec tužne ure starega leta po zraku domel, bojo naši pradedi mej grobovi blagoslovili njih rod: Še je junaštvo v zdravih mišicah naših potomcev, da bliska meč na polju kjer smert bogato žanje. Po logih in dolih donijo domače pesni, na katedru sejejo naši sinovi bogato seme vednosti. Talija in Muza je prišla zopet nazaj, privabil jo je živel mladih serc. I vi izdajice, ki mučite in onečastite naš prah prokletstvo naj vam na prelazu doni, za vami bo konec izdajstva, iztrebljen bo škodljivi plevel, pa narod naš bo kazal potomecem, da bo osoda prešla za nekoliko časa, za vselej na dnevni red.

Dopisi.

V Kopru, 14. dec.

Minolo je ravno eno leto, kar se je osnovala v Kopru prva „hervatsko-slovenska čitaonica“. Malo se je čulo sicer o njej, ker ni mogla napravljati nobenih veselic, ampak je bila le „čitaonica“ v pravem pomenu besed. Malo društvice je to, ker broji le 20 rednih in izvanrednih članov; a seme se je dobro usejalo in krepko poganja, ker člani „čitaonice“ delujejo skupno, kakor člani jednega telesa v bratski ljubezni in največji harmoniji. — To nam je pokazal občni zbor 6. decembra.

Že prošlo društveno leto je imelo društvo za vsem 19 časopisov, katere si je „čitaonica“ ali sama naročila, ali so ji nekatere gg. člani za čitanje prepuščali, na koje so bili sami naročeni. Bodoče leto pa jih bode brojila še več plačanih, kakor do sedaj, ker blagajnikovo poročilo na občnem zboru je bilo tako, da je mogel zbor še z veseljem določiti, da se še nekatere novine naroče.

Tu imamo sedaj skoro vse časopise slovenske, večino hervatskih, jeden italijanski in nekoje nemško.

Mi v Kopru živčči Slovani moremo torej z našo „čitaonico“ popolnoma zadovoljni biti, ker nam ni treba po kavarnah časopisov iskati, da zvemo, kaj se po svetu godi, posebno v naši domovini, ker slovenskih in hervatskih časopisov tudi v nobenem javnem lokalu tukaj niti ne dobimo. Zraven pa imamo še to veselje, da se zmoremo večkrat skupiti v svoji „čitaonici“ ter se med seboj bratski razgovarjati o dogodkih, ki se v naši domovini verše.

Ukrepilo se je torej naše društvo že popolnoma in bode tudi procvetelo, ako bog dá in sreča junačka.

Dolenjska volitev.

Izpod Špika, 15. dec.

Dne 3. jan. bo na Dolenjskem uže nova volitev derž. poslanca mesto umerlega

blagega grofa Barbo-ta. Ne vem sicer, koga tamošnji narodnjaki naši kandidirati mislijo,*) toda upati je in za gotovo pričakovati, da v sedanjih ugodnejih okoliščinah, naj se uže izvoli Peter ali Pavel, bode narodna zmaga — veličastna. Ker se pa te volitve tudi Kočvarji udeležže, ki navadno v Slovincem sovražni rog trobijo, je nek dopisnik v „Slovincu“ omenil, da bi si velike zasluge pridobil tisti, komur bi se posrečilo tudi Kočvarje enkrat podučiti in prepričati, da smo vsi eni deželani, da imamo vsi skupne interese, da ima torej odjenjati strankarstvo in pričeti se složno skupno glasovanje.

To je popolnoma resnično. Kočvarji, ako hočejo in želijo še dalje na *Kranjskem* stanovati, morajo pri volitvah tudi složno s Kranjci glasovati, ali pa naj se poberejo nazaj na Nemško v tisti Thüringer-Wald, iz kterega so o svojem času v našo deželo privandrali. To nij prenapeto zahtevanje, ampak popolnoma oprečičeno. Latinski pregovor pravi: „Si vivis Romae, romano vivito more!“ to je, obnašaj se po ljudeh in po deželi, v kterej živiš, sicer si jej za njeno gostoljubnost nehvaležen in krivičen. Drugod po svetu godi se tako, le pri nas ne. Tako na pr. so tudi na Ogerskem našim Kočvarjem podobni Nemci ali Švabi tu in tam naseljeni, ali dasiravno jim se narodno pravo ne privošči, vendar vedno z Magjari derže in glasujejo, oni hočejo po vsej sili za prave Magjare veljati ter se sploh še strastneje vedejo kot pravi Kečkemet-Magjari.

To isto velja od slovanskih otokov v Spodnji Avstriji. Dasiravno jih nemščina neusmiljeno tare v cerkvi, v šoli in povsod, vendar ker jih je malo in so od nemščine krog in krog obdani, jim niti na misel ne pride zoper nemške poslance agitirati ali glasovati. Le v naši slovenskej deželi misli uže skoro vsak pritepenec, da ima pravico in dolžnost zoper naše poslance, t. j. zoper deželo, ki ga je gostoljubno sprejela, delati in glasovati. To je od Kočvarjev naših tem gerje in nespodobneje, ker jim narodnega prava nikdo ne krati, ampak eni žive, dasiravno od Slovincem krog in krog obdani, pri vsem tem mirno in svobodno v enem kotu kranjske dežele, katera jim privošči popolno narodno pravo ne le v cerkvi, ampak tudi v šoli in uradnji. Kar pa oni uže faktično uživajo in kar jim nikdo ne krati, za to se moramo mi Slovenci še le neprestano potezati in boriti, a med strupenimi sovražniki našimi, ki nam naše naravne in ustavne narodne pravice in svobode nikjer ne privoščijo, vidimo vselej, t. j. pri vsakej volitvi tudi nehvaležne Kočvarje. Ali nij to čez vse gerdo in sramotno! Ker je kranjska dežela vselej pravična Kočvarjem, bi se menda spodobilo, da bi tudi Kočvarji uže enkrat Kranjcem pravične se skazali, ne pak vselej z njih nasprotniki potegnili. Zatorej je res upati in želeti, da bi vendar enkrat tudi Kočvarje v tem obziru pamet srečala. In da bi se to tem lože

zgodilo, naj bi si slovenski volitci na Dolenjskem zdaj tacega poslanca izbrali, ki dobro pozna veliko potrebo in silno važnost delenjske železnice (iz Indije čez Solun, Sarajevo, Karlovec, Ljubljane — zmed vseh najkrajša pot v Pariz in London), od ktere bo ena proga tudi v kočevsko mesto izpeljana, potem Kočvarji gotovo ne bodo tako strastni in slepi, da ne bi s Slovenci glasovali. Ako bi se pa to vse eno zgodilo, jim gotovo škodovalo ne bi, če bi se tem nehvaležnem enkrat v dejanji pokazalo, da nijso Kranjci na Kočevskem, ampak Kočvarji na Kranjskem, to je, da bi se z nemškim življem kočevskim, ki je popolnoma v naših rokah, tako postopalo, kakor hočejo Kočvarji, da bi se s Slovenščino na Kranjskem še dalje godilo. Naj bi tudi Kočvarčki enkrat poskusili tiste „ljubeznjivosti“, s katerimi se narod naš še vedno traktira in celo z njih pomočjo traktira. To bi bilo še najboljše zdravilo za te nehvaležnike. Le pomislimo! Narodno-zatirani Slovenec, če tudi zna v svojem jeziku dobro pisati in brati, mora od Poncija do Pi'ata hoditi, predno izvé, kaj mu njegova gosposka v tujem (nemškem ali laškem) jeziku piše.

Nemški Kočvar pa svojemu gosp. uradniku kar čez ramo gleda, kaj mu bo zapisal in se hitro oglasi, če mu nij kaj po volji, ker navadno dobro ume nemščino, v kterej se mu piše, torej bi gotovo rentočil, da bi bilo groza in „taužend kaufmaštjufel“ na pomoč klical, ako bi mu uradnije v slovenskem ali laškem, ne pa v njegovem nemškem jeziku dopisovale. — Naj nam torej nemški Kočvar nikar ne zameri, da, kar je njemu ljubo, je tudi nam drago. Mi smo za napredek, pa za *jedino pravi* napredek na narodnej podlagi, torej smo in bodemo vedno za naše slov. ljudstvo tudi slov. uradnije in šole zahtevali, ne pa ravno narobe, kakor nekateri naši *kratkovidni bedaki* zlasti v novejšem času tu pa tam delajo, da agitirajo še dandenes na slov. zemlji namesto za odpravo obstoječih nenaravnih, nepripravnih in nepostavnih nemških ali laških uradnij rajši za to, da bi nas zavoljo njih še nemške ali laške šole narodno ubijale ter nas sramotno poniževale v *sluge narodov*, kajti naj nas mamijo s svojim pregovorom: „kolikor jezikov znaš, toliko ljudi veljaš“ kolikor hočejo, resnica vendar je in ostane, da to velja le za posameznega sebičnega človeka, ne pa za celi narod, ki na tem svetu prav nobene veljave nijma, če si jo tudi z vsemi učenimi jeziki množi, ako si pred vsem v svojej deželi svojega lastnega narodnega jezika do vseobčne veljave spraviti ne prizadeva, ker z gospodujočim tujim jezikom postanejo le tujci ali posamezni domači odpadniki v njegovej deželi vsemogočni, on sam se pa kot narod popolnoma v nič pogrezne. Mi Slovenci tega dopustiti in terpeti ne moremo, ker nečemo sami sebe k smerti obsoditi, pa tudi ne terpeti, da bi bili v svojej lastnej domočiji — zatirani tujci. Sedanji prvi minister našega svetl. cesarja je sam izrekel, da svoje narodno pravo zahtevajoči Slovani se ne smejo dalje

*) Kaeza Windischgrätz.

več k steni pritiskati. Mi zahtevamo torej le sveto pravico, ktera nam gre pred Bogom in pred ljudmi. Naši domači odpadniki naj spoznajo, da se z njih praznimi kvantami na krivo pot nikakor zapeljati ne damo, a privandrane Kočevarje poslednjič opominjamo, da naj nam v tem svetem boju nikar več gerdih in nevhvaležnih zaprek ne delajo. Naj se torej spametijo in vzdignejo — ali z nami za sveto pravico ali pa — brez nas, od koder so prišli.

Ant. D—lj.

Iz Doline pri Terstu.

Že popred sem mislil napisati par verstic gledé novih orgel koje je napravil slovenski orglar g. France Gorsič iz Ljubljane. A počakal sem, dokler nej bilo delo popolnoma dovršeno. Kar se tiče zunajne oblike, je jako lepa i prijetna, sestava tudi jako umetna i dobrotá neprecenljiva. Pa kaj bom natančneje stvar popisoval, ko mojstra vendar že daleč okrog poznajo kot pravega poštenjaka i zvedeaca; te so njegove 32. nove orgle. Kdor se želi prepričati, naj se le semkaj potruđi in veselilo ga bode, viditi tako delo.

Da imamo pa Dolinčani tako izverstne orgle, gre edino g. dekanu hvala; da so bili prejšni župani merzli, nej treba več povdarjati. Tacega možaka se mora iskati daleč — daleč okrog.

Zgorela sta dva otroka in sicer eden v Ospu, drugi v jednom mlinu blizo Doline. Letos se sliši o več enavih nesreč in kdo je kriv? — Stariši.

Kritični politični pregled.

Ustavoverci požgali so si streho nad svojo hišo, ko so glasovali za vojaško postavo. Še celo lastni časniki so jih grajali in psovali, da niso možato postopali. Uradni list „Wiener Zeitung“ je uže objavil potenjeje vojaške postave in drugih zakonov, katere ste odobrile obe zbornice. Poslanci so šli na počitnice do 15. januarja.

Češka spomenica o ravnopravnosti češkega jezika v uradih in šolah na Češkem, je vzbudila veliko hrupa po židovskih novinah, kar je dokaz, da Nemeč ne želji svobode Slovanu.

Italijanski senat je svoje delovanje v malih dneh za silo izveršil.

Naše prerokovanje Angležem v Afganistanu se je vresničilo. Angleški poveljniki se vedno morajo braniti pred napadi afganistanskim kerdelov. Poročila iz Londona so nezamesljiva, Angleži bi radi zakrili ljudstvu svojo sebičnost in velike zgube. Morda bode ziuša počistila angleške upadnike iz Afganistana, kar se je zgodilo pred 30. leti.

Černogorci stoje s puško v roci še vedno v Gusinji in Plavi, ker Turci še niso izpraznili onih krajev. Muktar paša je zagotovil porto v Carigradu, da se bo to zgodilo brez orožja, ako mu čas pustijo, da pomiri Albaneze.

Ruska cesarica je če dalje huje bolna v Cannes in skoro se je bati, da umerje.

Domače stvari.

Vabilo. Po §. 20. društv. pravil povabi podpisani vse častne ude na redni občni zbor v nedeljo 28. decembra 1879, o 6 uri po poldne.

Dnevni red:

1. Sporočilo tajnika. 2. Sporočilo blagajnika. 3. Naznanjanje udov, i sklepi sledeči. 4. Spremenba pravil. 5. Volitva novega odbora in treh oseb za revidiranje računov za leto 1879.

V Trstu dne 12. decembra 1879.

Čitalnični odbor.

Seja mestnega zbora 20. t. m. sukala se je skoro le o magazinih ki se v novi luki zidajo. Mestni župan je odgovoril na interpelacijo g. Dimerja o zadevi magazinov, da so vsi dotične poročila izgotovljene, katere je tajnik prebral. Na dnevnem redu bile so še razne stvari. Več ko trideset prodajalcev je vložilo prošnjo prodajati jedila na javnih prostorih, kar se je delegaciji izročilo. Načert polepšanje in vrejenje mesta izročil se je na predlog Geringerjev stavbenemu odseku. Velika potreba je vrediti staro mesto, ki je tako neredno zidano, zaradi več ozirov, bodisi zdravstveni ali zaradi prostornosti. Ako je ogenj v starem mestu se skoro v nekaterih krajih ne moro do hiš. Predlog in načert okoliškega poslanca g. Nadliška ni na versto prišel. Ta predlog, da se iz stare ceste po Škorkoli napravi ena vozna cesta je tako potreben, da se brez ceste ne mora več biti v Škorkoli. G. Nadlišek si bo s tem, da se za omenjeno cesto poganja, zadobil veliko zaslugu od Škorkoljanov.

Spomin na Kuhnovec. „Slavnostni sprejem slovenskega pešpolka Kuhnovega št. 17. v Ljubljani dné 26. in 27. novembra 1879“. Tako se zove v inseratnem delu našega lista uže naznanjena, 34 strani osminke obsegajoča knjižica, ki poleg kratke zgodovine Kuhnovega polka popisuje njegov slavljeni povrat iz Bosne od Tersta do Dunaja. Na konci je dodana pesen „Kuhnovska“ od J. N. Resmana. Prihod domačega polka je še po vsej deželi v tako živem spominu, da bode gotovo mnogokateri radostno segel po ličneji knjižici, ki jo je trudoljubivo uredil in izdal g. Fran Hlavka. Cena 15 novčičev je jako nizka; tisk „Narodne tiskarne“ nstreza vsem zahtevam, in tudi naše uredništvo jo ima na prodaj.

Vprašanje do sl. družbe sv. Mohora. Za prihodnje leto se obeta družnikom „cerkvena pesmarica“. Gotovo bo ta knjiga udom všeč, toda razširila bi se lahko tudi med neude, zlasti med mladino, ako bi bilo udom mogoče naročiti se na več iztiskov samo te knjige in ako bi se jej postavilo primerno nizko ceno, n. pr. mehko vezanej 15 do 20 kr., terdo vezanej okolo 30 kr. itd. S tem bi bilo mnogim ustrezno

pa tudi družbi ne bi škodilo. Ali ne bi hotela toraj sl. družba to ali kaj enakega dovoljiti ne le za letos, temveč za vselej gledé molitvenih bukev? Ker se je vpisovanje za prihodnje leto vže pričelo, dobro bi bilo, da se sl. družba v kratkem izreče o tem, kakor tudi o vezanji „pesmarice“ sploh, o kateram ni to pot v „koledarji“ nič naznanjenega.

En župni poverjenec.

Pritožba. Dovoljujem si vprašati sl. vodstvo pošte po katerih potih ono pošilja pisma iz glavnega urada v Gornjo Čarbolo, ker kakor se pripeti dolazijo tam pisma šele tretji dan; tako na pr. osoba ki je v petek pred 6 uro popoludne v mestu oddala pismo je isto šele v nedeljo ob 8 uri zjutraj na dotičnega adresata došlo, tedaj je bilo pismo celih 38 ur na potu. — Časopise iz Ljubljane veliko popred vdobimo. Ker je včasih na pismu veliko ležeče, tedaj bi bilo želeti da sl. vodstvo pošte takej neprijetnej zamuji v okom pride, scer nam okoličanom tukajšni poštni urad o Gornji Čarboli nič ne koristi.

Poziv k pristopu v prvo društvo vojaških doslužencev za Terst in okolico.

Stari vojni tovarši! Tovaršije vez, katera nas je prej v c. k. vojski jedinila, se ni pretergala, ko smo iz nje izstopili. Da bode pa zveza tim terdneja ter tim ustrajneja, je ustanovilo nekoliko tukajšnih starih vojnih drugov, udanih cesarju in deržavi „Prvo društvo vojaških doslužencev“ za Terst in okolico — z geslom „Viribus unitis“.

Vsak naših nekdanjih vojnih drugov, kateri je ohranil staro udanost do c. k. vojske, ter želi pristopiti društvu, se prosi, da se oglasi v nedeljah med 10 in 12 uro d. p. v Kohenovi hiši št. 8 v II. nadstropji na Borznem tergu, ter naj se seboj prinese spridevalo vojaške službe. Pozdrav tovaršem

Viljem Räcko

c. k. nadlajtenant. Predsednik prvega društva vojaških doslužencev za Terst in okolico.

Opomba. Namen „Prvega društva vojaških doslužencev za Terst in okolico“ je v kratkem: Da se ohrani tudi v mirnih časih skupnost starih vojnih tovaršev; da se pospešuje domorodno čutje, da se podpirajo zaslužni potrebni društveniki, da se umerlim zadnja čast izkaže in pa da se v vojsknem času ranjencem po močeh postreže in pomóre.

Za redne ude se vpišejo oni, kateri so neomadeževanega značaja, in sicer: vsi dosluženi vojaki, bodi si katere koli verste in vsi c. k. častniki v pokoji in zunaj službe.

Podporniki so: Vsi c. k. častniki stoječe vojske, vojne mornarice in deželne brambe, nadalje, vsi vojaški in civilni uradniki, vojaški služabniki, finančne in redarštvene straže, kateri nosijo vojaško svetinjo.

Vsi udje, redni in podporni imajo jednake pravice in plačujejo letne društvenine najmanj *jeden* goldinar.

Sneg je še danes na kupih po Terstu, akoravno je uže 14 dni minolo. Magistratovci so mislili, da bosta jug ali solnce v

njih službo stopila in sneg iz mesta spravila, pa domača burja, ko je to zvedela, je potegnola čerto čez račun, kajti podučila je gospode v počeni palači, da se mora sneg izvoziti, da ne gre drugače.

Avstrijski Llojd v Terstu, je *Wehrzeitung* minoli teden dobro prijela, ona svetuje vladi, da naj vso družbo v svoje področje vzame, kar bi res prav dobro bilo. Da tudi v tem zavodu lahonstvo cvete, hočemo v prihodnji več stvari navesti, bodi si osobje, uradništvo ali splošna zunajnost. Vsako leto se privolijo milijoni subvencije iz kervavih žuljev ubozega kmeta in kaj ima država zato, pod senco perut avstrijskega orla cvete za germom laščina, kakor, da bi Terst v Rimu stal.

Poredni vozniki, katerih se v Terstu največ dobi se večkrat mej saboj stepo. Nij čuda, da se ti ljudje, posebno oni ki les prevažnejo s svojo sirovostjo odlikujejo. En tak voz naložen z deskami srečal se je žitom naloženega drug družega sta opominjala ogniti, pa na zadnje zadene voz z deskami v žito in razstergal več vreč, da je vse po tleh sulo. Pristaviti moramo, da so nekateri vozniki z voli nečloveški in mučijo večkrat ubogo živino, na kar opozorujemo sl. redarstvo, da dobro nataka grozoviteže pazi.

Sunil v glavo z nožem je neki kovač mlinarja ko so v kerčmi na karte igrali, in to zavoljo neke sumljive pomote v igri. Ranjen je kmalu potem šel v družbi svojega prijatelja na svoj dom; ker se je pa drugi dan jako slabega počutil, šel je v bolnišnico kjer je čez dva dni umerel. Hudo delnika so zasačili v neki tovarni.

V morje je pal nek laški mornar, ko je privezoval na plavajočem železnem sodu, zunaj lake ladijo, kjer so zasidrani taki sodi, da ni treba v morje sidro metati. Gotovo bi bil merzlem valovji poginil, da niso rešili neki bližnji mornarji iz barko v smertni nevarnosti.

Vabilo k naročbi.

Vse nde Slovence, kateri žele, da se seznanijo s hervaškimi razmerami in s hervaškim jezikom, posebno upozorujemo na tednih „**Pučke novine**“, kateri že 3 leta v Zagrebu izhaja. — V ta časopis pišejo najbolji hervaški ljudski pisatelji in sicer tako umevno, da ga Slovenci brez vsake težkoče razumih morejo. Hervaška civilna in krajiška vlada ste preporečile ta časopis vsem nižim oblastim, da ga kad izverstno narodno berilo razširjajo po narodu.

Bilo bi za Slovence mnogo koristneje in za našo medsebnost vzajemnost veliko uspešneje, ko bi se namest po nemških novinah, ozirali na novice hervaške in sploh slovenske. Vsak naobražen Slovenec moral bi vsaj eden hervaški list naročiti.

„**Pučke novine**“ izhajajo v obliku slovenskih „**Novic**“ vsako saboto na ali poli, ter veljajo po pošti prejemanje:

za vse leto 4 for. 60 novč.

za pol leta 2 „ 30 „

za četvert leta 1 for. 15 novč.

Slovenskim dijakom dajemo list za polovico gori označene cene.

Uredništvo sprejema tudi slovenske dopise v list, se vé, samo toliko jih popravi, da jih vsaki Hervat lahko razumi.

Perva številka četvertega tečaja pride o novem letu na svetlo. Kedor namerja naročiti se na ta list, naj se podirza, da zamoremo za vsacega dotične adrese pripraviti dati in da pri razpošiljanja ne bode zaprek.

V Zagrebu, meseca decembra 1879.

Ljudevit Tomšič

urednik in izdavitelj „**Pučkih novin**“ v Zagrebu (marovska ulica br. 20).

Listnica uredništva.

G. Bonin učitelj v Rojanu! Na podlagi prič, katere so pripravljene svedočiti in pisem ki jih uredništvo hrani in v rokah ima, se ne sprejme vaše poslano do obravnave. Pola vaša je romala v koš. G. D. S. v Kopru oglasite se večkrat nam bo drago. G. Janko Stibil kn. serbski nadporočnik v Nišu! Oglasi se vsaj v tedniku, serčni pozdrav.

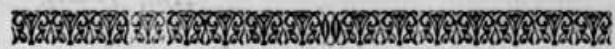
Dobre, pravične, nepokažene

Voščene sveče,

za katere dajejo poroštvo, in najboljšega čistega čebelnega voska, katere izverstno lepo in prav počasi goré, prodajata po najnižjej ceni.

P. & R. Seemann

(1) v Ljubljani.

V štacuni Ivana Valenčiča, po domače „pri Slovincu“, nove ulice št. 39, dobiva se vsake verste manufakturnega blaga, kotonine, frustanja (barhenta) plavine, vsake verste robcev (fačolov) in drugih stvari po prav nizki ceni.

Razlaga sv. maše

po čast. o. **Martinu Kahemu**. Domače in molitevne bukve, 2. natisa, 1879. Kolikor bolj nespodobno se mnogi obnašajo pri najsvetejšem opravilu sv. maše — da se Bogu usmili! ne le mladina, ampak večkrat celó njeni odgojniki, — toliko bolj je želeti, da se nauk o tej veliki skrivnosti razširja med vernike. Omenjena knjiga obsega prelepe in globoke v serce segajoče nauke o tej preimenitni skrivnosti, o nebeški dobroti sv. maše, o vdeleževanju, pobožnosti itd. in kako hudo se pregrešijo tisti, ki se pri tem sv. opravili nespodobno obnašajo. Razna teh premišljevanj, pa so v tej knjigi tudi razne molitve pri sv. maši in druge molitve na 510 straneh. Cena tej — vsega priporočila vredni — knjigi je v pol usnje 1 gld. 20 kr. in v usnje vezane 1 gld. 40 kr. z zlatim obreskom pa 2 gld.

Dobiva se pri knjigoteržcu **H. Ničman-u** v Ljubljani. (2)

Pri založniku **H. Ničman-u** v Ljubljani je na svitlo prisla knjiga pod naslovom:

„Slovenska kuharica“

ali navod okusno kuhati navadna in imenitna jedila za 933 jedil, tudi popis kuhinjskega orodja, katero je v vsaki dobri kuhinji potrebno, in pristavek 14 jedilnih listov za vse okoliščine in potrebe.

Spisala in na svitlo dala

Magdalena Platwels-ova.

Drugi, pomnoženi natis.

Da so te bukve „Slovenska kuharica“ občinstvu jako potrebne, koristne in priljubljene, dokaz temu je urna razprodaja prvega natisa: ker je pa drugi natis še pomnožen in tudi popravljen z novo in staro vago in mero, upamo da bodo naše slovenske kuharice radostno po njih segale. Cena je mehko vezanim 1 gld. 50 kr., trdo vezanim pa 1 gld. 80 kr. (2)